

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/66/2022
Identifikačné číslo spisu:	1117225363
Dátum vydania rozhodnutia:	21.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1117225363.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členiek senátu JUDr. Andrey Sedlačkovej a JUDr. Moniky Školníkovej, v spore žalobcu Mgr. U. H., B. XXXX/XX, L., narodeného XX. C. XXXX, zastúpeného: CREDIS Law s.r.o., Plynárenská 1, Bratislava, IČO: 35 955 341 a Mgr. Alicou Mendlovou, advokátkou, Riečna 2, Bratislava, IČO: 42137624, proti žalovanej: ADS PROPERTY, s.r.o., Laurinská 2, Bratislava, IČO: 47 679 212, zastúpenej: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 47 232 471, o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B1-28Cb/161/2017 (pôvodne na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 28Cb/161/2017-531), o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. mája 2022 č. k. 2Cob/121/2021, č. k. 2Cob/122/2021-1085 a č. k. 2Cob/70/2022, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. mája 2022 č. k. 2Cob/121/2021, 2Cob/122/2021-1085, 2Cob/70/2022 v časti výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18. októbra 2018 č. k. 28Cb/161/2017-531 a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania a rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18. októbra 2018 č. k. 28Cb/161/2017-531 z r u š u j e a vec vracia Mestskému súde Bratislava III na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 18. októbra 2018 č. k. 28Cb/161/2017-531 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“) prvým výrokom zamietol v celom rozsahu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti uznesení valného zhromaždenia žalovanej zo 14. júla 2017 : č. 1, ktorým došlo k odsúhlaseniu odvolania z funkcie konateľa spoločnosti Carlton Property s.r.o. žalobcu a Ing. B. F., bytom B. XXXX/XX, L., č. 2, ktorým došlo k odsúhlaseniu vymenovania do funkcie konateľa spoločnosti Carlton Property s.r.o., Ing. H. D., bytom F. K. XXXX/X, L., a K. P., bytom K. XX/XX, L., a č. 3, ktorým k 14. júlu 2017 došlo k odvolaniu žalobcu z funkcie konateľa žalovanej spoločnosti (ďalej len „uznesenia valného zhromaždenia“) a druhým výrokom žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca žalobu odôvodnil tým, že Ing. H. D. a K. P. sa v čase prijatia uznesení valného zhromaždenia vydávali za spoločníkov žalovanej napriek tomu, že žalobca odstúpil od zmlúv o prevode obchodných podielov zo dňa 4. decembra 2015, ktorými na nich odplatne previedol obchodný podiel v žalovanej, a na základe ktorých sa stali spoločníkmi žalovanej, každý v podiele 2 000 eur na základnom imaní. Žalobca tvrdil, že nakoľko odplaty za prevod neboli riadne a včas uhradené, vyzval Ing. H. D. a K. P. na ich úhradu listami zo dňa 11. mája 2017, ktoré prevzal Ing. H. D. dňa 15. mája 2017 a K. P. dňa 12. júna 2017 s upozornením, že ak odplata nebude riadne uhradená, je daná možnosť odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu. Podľa tvrdenia žalobcu Ing. H. D. a K. P. napriek výzvam odplaty neuhradili, v dôsledku čoho žalobca písomne listom zo dňa 21. júna 2017 odstúpil od oboch zmlúv o prevode obchodného podielu.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení poukázal na to, že podľa textu samotnej žaloby sa pred Okresným súdom Bratislava V vedie súdne konanie medzi žalobcom a Ing. H. D. a K. P. ako žalovanými, v ktorom žalobca tvrdil, že žalovaným doručil (každému samostatne) zásielky s dvoma samostatnými listinami, a to „Ponuka na odkúpenie obchodného podielu a výzva na vyjadrenie“ a tiež „Výzva na plnenie“, a to až po argumentácii, že na doručení obálok, ktorými malo podľa tvrdenia žalobcu dôjsť k doručeniu výzvy na zaplatenie odplaty za prevod obchodných podielov, je uvedený ako popis obsahu zásielok text: „Ponuka, Výzva“. Ing. H. D. a K. P. v uvedenom súdnom konaní tvrdili, že takýto popis obsahu zásielok je v súlade s ich tvrdením a teda, že im nebola doručená výzva na zaplatenie odplaty za prevod obchodných podielov, ale že im bol doručený list s celkom iným obsahom, a to s ponukou na odkúpenie ich obchodných podielov a výzvou na vyjadrenie sa k takejto ponuke.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že z vyjadrenia Výskumného ústavu papiera a celulózy, a.s. (predloženého žalovanou na pojednávaní dňa 17. septembra 2018) je preukázané, že pokiaľ mala zásielka zaslaná Ing. H. D. a K. P. (každá) 10 gramov, nemohla obálka obsahovať viac ako jeden list papiera typu 80 gramov o veľkosti A4, ktorej typová váha predstavuje 5 gramov, keďže samotná obálka bez akéhokoľvek obsahu vážila 5 gramov. Vychádzajúc z tohto vyjadrenia mal za to, že pokiaľ predmetné zásielky obsahovali každá ponuku na odkúpenie obchodného podielu, výzvu na vyjadrenie sa k ponuke, nemohli už obsahovať žiadny ďalší list. Tento záver korešponduje aj s ďalším dôkazom (predloženým rovnako žalovanou na pojednávaní dňa 17. septembra 2018), a to Notárskou zápisnicou o právne významnej skutočnosti N 1225/2018, NZ 25107/2018 zo dňa 1. augusta 2018, spísanou notárkou Mgr. Stanislavou Palkovou, ktorej boli predložené listiny: ponuky na odkúpenie obchodných podielov, výzvy na vyjadrenie a obálky k nim, a ktorá vykonala kontrolné váženie obálok a listov na tej istej pošte (Slovenská pošta, a.s., pobočka Bratislava I), na ktorej žalobca zásielky skutočne odosiela (čo vyplýva z druhej strany podacích lístkov) Ing. H. D. a K. P., pričom bolo zistené, že jedna obálka s doručenkou spolu s jedným takýmto listom vážila 10 gramov. Pokiaľ zásielka zaslaná dňa 12. mája 2017 K. P. vážila 10 gramov a zásielka zaslaná dňa 9. júna 2017 Ing. H. D. vážila taktiež iba 10 gramov, súd nepovažoval za preukázanú pravdivosť tvrdenia žalobcu, že v obálkach boli dva listy, naopak podľa názoru súdu prvej inštancie dokazovaním bolo preukázané, že v každej obálke bol iba jeden list, pričom nemal dôvod pochybovať, že išlo práve o ponuky na odpredaj obchodného podielu, keďže aj samotný žalobca vo svojom písomnom vyjadrení zaslanom Okresnému súdu Bratislava V doručenom mu dňa 27. júla 2018 (predloženom žalovanou tiež na pojednávaní dňa 17. septembra 2018) tvrdil, že obsahom zásielok boli aj takéto ponuky.

5. Na základe uvedených skutočností dospel súd prvej inštancie k záveru, že odstúpenia žalobcu od zmluvy o prevode obchodného podielu vo vzťahu k Ing. H. D. a K. P. sú neplatnými právnymi úkonmi podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“). Dôvodil, že ich klamlivý obsah a samotný postup žalobcu pri odstúpení boli v hrubom rozpore s dobrými mravmi; text odstúpení od zmlúv o prevode obchodných podielov obsahoval nepravdivé tvrdenie, že k odstúpeniu došlo po tom, čo boli Ing. H. D. a K. P. písomne vyzvaní na uhradenie odplaty s upozornením na možnosť odstúpenia. Uzavrel, že dňa 14. júla 2017, t.j. v čase konania valného zhromaždenia, nebol žalobca jediným spoločníkom žalovanej.

6. K ďalšiemu žalobnému dôvodu, že valné zhromaždenie žalovanej rozhodlo o odvolaní konateľov -

žalobcu z funkcie konateľa žalovanej a Ing. F. z funkcie konateľky spoločnosti Carlton Property s.r.o. bez súhlasu žalobcu ako spoločníka žalovanej, i keď na takéto rozhodnutie bol potrebný súhlas všetkých spoločníkov v zmysle bodu 9.10 Spoločenskej zmluvy, súd prvej inštancie uviedol, že uznesenia valného zhromaždenia boli prijaté v súlade so zákonom a Spoločenskou zmluvou v znení, v akom bola verzia spoločenskej zmluvy založená do zbierky listín. Z obsahu predložených verzií znenia Spoločenskej zmluvy, verzia s uvedením č. Zbl 543/2017-1, Sro 97389 s okrúhlou pečiatkou Okresného súdu Bratislava I., z jej naposledy založeným znením v Zbierke listín vedenej pri osobe žalovanej v čl. 9, bode 9.10. vyplynulo, že tu nie je ustanovené, že súhlas všetkých hlasov všetkých spoločníkov je potrebný aj na rozhodovania uvedené pod písm. f) bodu 9.9., čl. 9 spoločenskej zmluvy - vymenovanie, odvolanie a odmeňovanie konateľov. Teda spôsob prijatia uznesení valného zhromaždenia vo veci odvolania konateľov za prítomnosti dvoch spoločníkov žalovaného, Ing. H. D. a K. P., ktorých hlasy pri hlasovaní na valnom zhromaždení predstavovali spoločne 66,66% hlasov všetkých spoločníkov žalovaného, spĺňali podľa názoru súdu prvej inštancie podmienku potrebnej väčšiny na prijatie uznesení v súlade s platnou spoločenskou zmluvou.

7. K tvrdeniu žalobcu, že valné zhromaždenie sa konalo na inom mieste, ako bolo zvolané, a to v priestoroch recepcie na prízemí v sídle Carlton Property, s.r.o. namiesto 3. poschodia priestorov spoločnosti Carlton Property, s.r.o., a z Notárskej zápisnice JUDr. Valovej spísanej dňa 14. júla 2017 je podľa neho osvedčené, že právni zástupcovia Ing. H. D. a K. P. boli v čase od 09.00 hod. do 09.16 hod. na 3. poschodí a teda, že valné zhromaždenie sa nekonalo na mieste a v čase podľa pozvánky, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, keďže bolo preukázané, že valné zhromaždenie bolo zvolané riadne - v súlade so zákonom a (pravou) Spoločenskou zmluvou, a to na miesto konania riadne označené v pozvánke, ako adresa miesta konania. Skutočnosť, že valné zhromaždenie sa uskutočnilo za účasti spoločníkov a bez účasti žalobcu ako spoločníka, ktorý pred jeho konaním výslovne prehlásil, že sa na valnom zhromaždení nezúčastní, vyplynula z Notárskej zápisnice JUDr. Ruženy Bayerovej. To, že sa žalobca dobrovoľne vzdal svojho práva spoločníka zúčastniť sa valného zhromaždenia v súlade s ustanovením § 122 ods. 1 a 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „ObZ“), nemôže byť podľa názoru súdu relevantným argumentom o poškodení jeho práv, ktoré mohol realizovať práve účasťou na konanom valnom zhromaždení.

8. Napokon žalobca namietal, že právni zástupcovia Ing. H. D. a K. P. konali na valnom zhromaždení napriek tomu, že poznali obsah neodkladného opatrenia nariadeného Okresným súdom Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 23Cb/136/2017 (ďalej len „neodkladné opatrenie“), ktoré im vykonanie uvedených úkonov zakazovalo, keďže Ing. H. D. a K. P. boli v zmysle neho povinní zdržať sa výkonu práv spoločníkov a členov štatutárneho orgánu v spoločnosti ADS Property s.r.o. smerujúce k vymenovaniu a odvolaniu členov štatutárneho orgánu v spoločnosti ADS a k vymenovaniu a odvolaniu členov štatutárneho orgánu v spoločnosti Carlton Property s.r.o. K tejto námietke súd prvej inštancie uviedol, že neodkladné opatrenie bolo doručené K. P. až dňa 27. júla 2017 a Ing. H. D. až dňa 28. júla 2017, a teda v deň konania valného zhromaždenia (t.j. dňa 14. júla 2017) neboli obsahom neodkladného opatrenia viazaní, boli oprávnení na výkon práva zúčastniť sa na valnom zhromaždení, hlasovať na ňom a prijať uznesenia valného zhromaždenia.

9. V priebehu konania súd prvej inštancie svojím uznesením zo dňa 21. septembra 2021 č. k. 28Cb/161/2017-987 prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Ústavnom súde Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) pod sp. zn. IV. ÚS 429/2021. Ústavný súd svojím nálezom zo dňa 21. decembra 2021 č. k. IV. ÚS 429/2021-128 zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. januára 2021 č. k. 2Cob/125/2019-925 (vo veci námietky zaujatosti) a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

10. Po vrátení veci na ďalšie konanie rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) o odvolaní žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie svojím rozsudkom zo dňa 24. mája 2022 č. k. 2Cob/121/2021, 2Cob/122/2021-1085, 2Cob/70/2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a to tak, že prvým výrokom zastavil konanie o námietke zaujatosti vznesenej žalobcom voči JUDr. F. L., druhým

výrokom uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 21. septembra 2021 č. k. 28Cb/161/2017-987 zrušil, tretím výrokom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a posledným štvrtým výrokom priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

11. K otázke koncentrácie konania a princípu kontradiktórnosti odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie umožnil žalobcovi reagovať na dôkazy predložené žalovanou na pojednávaní uskutočnenom dňa 17. septembra 2018, na ktorom nebol prítomný a to tým, že ho riadne predvolal na pojednávanie, na ktorom sa mohol s dôkazmi oboznámiť a reagovať na ne. Podľa názoru odvolacieho súdu sa žalobca sám diskvalifikoval z oboznámenia a navrhovania dôkazov, keď sa nevyjadril k žalobnej odpovedi a predloženým listinným dôkazom a následne sa nedostavil na pojednávanie. Odvolací súd pritom zistil, že išlo o dôkazy, ktoré už boli pripojené k žalobnej odpovedi, ale aj o dôkaz, vo vzťahu ku ktorému žalovaná preukázala, z akého dôvodu bol predložený až na pojednávaní dňa 17. septembra 2018 (odsek 53.). Poukázal na to, že žalobca napriek výzve obsahujúcej poučenie o sudcovskej koncentrácii nereagoval na žalobnú odpoveď žalovaného a v konaní nepredložil (okrem žaloby) žiadne ďalšie vyjadrenia obsahujúce skutkové tvrdenia, prípadne návrhy na vykonanie dôkazov a ani sa nedostavil na pojednávanie, hoci naň bol riadne predvolaný (odsek 55.). Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie zaoberal relevantnými okolnosťami, pričom zohľadnil tvrdenia strán sporu, s ktorými sa v odôvodnení náležite vysporiadal. Uzavrel, že súd prvej inštancie v danom prípade procesným postupom vytvoril stranám sporu rovnaký priestor a možnosti na realizáciu ich procesných práv a plnenie si procesných povinností, pričom v prípade, ak tieto žalobca svojou nečinnosťou v spore nerealizoval, námietka o porušení práva na spravodlivý proces nemôže obstať (odsek 57.).

12. Pre posúdenie platnosti odstúpenia od zmlúv o prevode obchodného podielu bolo podľa odvolacieho súdu potrebné posúdiť, či odstúpeniam predchádzala výzva žalobcu na zaplatenie odplaty za prevod obchodných podielov s upozornením na možnosť odstúpenia. Aj podľa jeho názoru žalovaný v konaní účinne poprel doručenie výziev, pričom na podporu svojich tvrdení predložil na pojednávaní dôkaz, a to vyjadrenie Výskumného ústavu papiera a celulózy a.s., ktorým preukazoval, že výzva na plnenie nebola doručená Ing. H. D. a K. P. a tiež Notársku zápisnicu o váhe zásielok spísanú dňa 1. augusta 2018 notárkou Mgr. Stanislavou Palkovou (odsek 59.). Mal za to, že tieto dôkazy boli predložené včas na pojednávaní uskutočnenom dňa 17. septembra 2018, ak boli reakciou na tvrdenie žalobcu v konaní o nahradenie prejavu vôle voči Ing. H. D. a K. P. vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 23Cb/136/2017, že v zásielkach boli dva listy papiera, nie iba jeden, a to ponuka a výzva na plnenie. Tvrdenie žalobcu o doručení výzvy na zaplatenie odplaty sa tak stalo sporným a dôkazné bremeno bolo na žalobcovi, ktorý zostal pasívny. Žalobca v konaní nepreukázal, že doručil Ing. H. D. a K. P. výzvy na plnenie. Právny záver súdu prvej inštancie, že odstúpenia od zmlúv o prevode obchodného podielu sú neplatné, preto odvolací súd považoval za správny (odsek 60.). Za novoty v odvolacom konaní, na ktoré neprihliadol, označil odvolací súd tvrdenie žalobcu, že ak je na podacom lístku uvedená hmotnosť 10 gramov neznamená to, že daná zásielka váži presne 10 gramov, ďalej, že Slovenská pošta má dlhodobu v zmysle svojho cenníka jednotnú tarifu za všetky nepoistené zásielky do 50 gramov a predložený aktuálny cenník Slovenskej pošty (odsek 61.).

13. Ďalej odvolací súd konštatoval, že strany sporu založili do spisu dve verzie rozhodnutia jediného spoločníka pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia žalovanej zo dňa 4. decembra 2015, ktorá obsahuje Uznesenie 7/2015, podľa ktorého spoločník prijíma novú spoločenskú zmluvu o založení žalovanej ako spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorá tvorí prílohu tohto rozhodnutia, a ktorá nahrádza Spoločenskú zmluvu zo dňa 3. februára 2014 (odsek 64.). Žalovaná už v žalobnej odpovedi uviedla dôvody, pre ktoré považuje znenie spoločenskej zmluvy (rozhodnutie zo dňa 4. decembra 2015) predložené žalobcom za nepravé. Popretím pravdivosti tejto listiny sa presunulo dôkazné bremeno na žalobcu, ktorý v prvoinštančnom konaní bremeno dôkazu preukázania pravosti predmetnej listiny neunesol. Pri vyhodnotení dôkazov považoval za potrebné konštatovať, že dôkazom svedčiacim v prospech žalobcu a účinne popretým žalovaným je kópia listiny Rozhodnutia zo dňa 4. decembra 2015, súčasťou ktorej je nepodpísaná verzia spoločenskej zmluvy žalovanej, a ktorá je v obsahovej zhode s verziou uloženou v Zbierke listín, pričom nie je sporné, že s týmto dokumentom bolo manipulované. V prospech žalovaného svedčia dôkazy: kópia jedného rovnopisu Rozhodnutia zo dňa 4. decembra 2015

pevne zviazaného so znením spoločenskej zmluvy žalovanej na úrovni originálu, kópia druhého rovnopisu Rozhodnutia zo dňa 4. decembra 2015 pevne zviazaného so znením spoločenskej zmluvy žalovanej na úrovni originálu (kópie rozhodnutia sú obsiahnuté v Notárskej zápisnici JUDr. Palkovej). Ďalšími listinnými dôkazmi svedčiacimi v prospech žalovaného sú e-maily od žalobcu pre Ing. H. D. zo dňa 2. decembra 2015, prílohou ktorých bol nepodpísaný návrh úplného znenia spoločenskej zmluvy obsahovo totožný so znením, ktorými disponujú Ing. H. D. a K. P. a Vyhlásenie Ing. H. D. a K. P. v Notárskej zápisnici N 937/2017 (odsek 65.). Výhodnotením dôkazov predložených v prvoinštančnom konaní možno podľa odvolacieho súdu dospieť k záveru, že žalobca nepreukázal, že napádané uznesenia valného zhromaždenia sú z hľadiska obsahu spoločenskej zmluvy prijaté v rozpore s jej znením; žalobca nepreukázal ani to, že pravé znenie Rozhodnutia zo dňa 4. decembra 2015, súčasťou ktorého je spoločenská zmluva, je tá verzia, ktorú pripojil k žalobe (odsek 66.).

14. Odvolací súd poukázal tiež na to, že žalovaný poprel tvrdenie žalobcu o nekonaní valného zhromaždenia v mieste a čase podľa pozvánky, o čom predložil konkrétne dôkazy, zároveň uvádzajúc vlastné skutkové tvrdenia o vzdaní sa žalobcu účasti na valnom zhromaždení, o čom tiež predložil konkrétny dôkaz, pričom žalobca tieto tvrdenia nepoprel. Valné zhromaždenie sa podľa názoru odvolacieho súdu konalo v mieste a čase podľa pozvánky, z ktorej nevyplyva, že miesto konania je v priestoroch spoločnosti Carlton Property s.r.o. na treťom poschodí ale, že sú ním priestory danej spoločnosti na Mostovej 6 v Bratislave. Podľa zápisnice z valného zhromaždenia zo dňa 14. júla 2017 sa valné zhromaždenie sa konalo v priestoroch recepcie spoločnosti Carlton Property s.r.o., konalo sa teda v mieste uvedenom v pozvánke, ktorá spĺňala formálne náležitosti, pokiaľ ide aj o určenie miesta konania. Namietaná skutočnosť, že valné zhromaždenie sa konalo s niekoľkominútovým oneskorením, podľa názoru odvolacieho súdu nemôže mať vplyv na platnosť napádaných uznesení (odsek 69.).

15. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou, že predmetné uznesenia z valného zhromaždenia boli prijaté v rozpore s dobrými mravmi pre nerešpektovanie neodkladného opatrenia, pretože toto nebolo Ing. H. D. a K. P. v čase konania valného zhromaždenia zákonným spôsobom doručené, a teda nebolo vykonateľné. Navyše podľa zistenia odvolacieho súdu neodkladné opatrenie nenadobudlo právoplatnosť, keďže bolo uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/210/2017-792 zmenené tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol zamietnutý.

16. Odvolací súd uzavrel, že žalobca v konaní neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení a k strate sporu viedla jeho pasivita a uplatnenie zásady koncentrácie zakotvenej v CSP. Dospel k záveru o vecnej správnosti prvoinštančného rozhodnutia.

17. Proti napadnutému rozsudku v rozsahu jeho tretieho výroku podal žalobca (ďalej v texte aj „dovolateľ“) v zákonom stanovenej lehote dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a priznania mu náhrady trov konania v plnom rozsahu.

18. Podstatným obsahom dovolania (č.l. 1126 až 1138) je právna a skutková argumentácia dovolateľa k otázke platnosti odstúpenia od zmlúv o prevode obchodných podielov, k pravosti spoločenskej zmluvy žalovanej, ku konaniu valného zhromaždenia, v rámci ktorého osobitne ide o otázku existencie neodkladného opatrenia. Dovolateľ namieta, že odvolací súd sa s uvedenou argumentáciou nedostatočne vysporiadal, nesprávne interpretoval súvisiace zákonné ustanovenia a nedostatočne zistil skutkový stav veci, ak sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovým stavom tak, ako ho vymedzil súd prvej inštancie.

19. K otázke platnosti odstúpenia žalobcu od zmlúv o prevode mal dovolateľ za to, že Ing. H. D. a K. P. neuniesli dôkazné bremeno o tom, že výzvy im doručené neboli, a preto doručenie výziev je potrebné považovať za nespornú skutočnosť, pričom súdy nižšieho stupňa túto skutočnosť nesprávne vyhodnotili. Uviedol, že vyjadrenie Výskumného ústavu papiera a celulózy, a.s. preukazuje, koľko váži zásielka s jedným listom papiera a koľko s dvoma listami papiera, a že notárska zápisnica Mgr. Palkovej zo dňa 1. augusta 2018 preukazuje, že na pošte majú presné váhy, avšak tieto nedokazujú, že výzvy neboli súčasťou zásielok, keďže údaj o hmotnosti na podacom lístku žiadnym spôsobom o skutočnej

hmotnosti zásielky nevypovedá. Dovolateľ pritom poukázal na prax pracovníkov Slovenskej pošty, podľa ktorej, ak má zásielka hmotnosť menej ako 50 gramov, neuvedú vždy na podacom lístku presnú hmotnosť, ale často uvedú inú hmotnosť, a aj na obsah cenníka Slovenskej pošty, ako aj obsah notárskej zápisnice N 1332/2018 (Nz 48570/2018, NCRI 49261/2018) JUDr. Kataríny Válovej zo dňa 5. decembra 2018.

20. K pravosti spoločenskej zmluvy žalovanej spoločnosti dovolateľ namietal, že súdy nižšieho stupňa v kontexte skutkového stavu nesprávne vyhodnotili, že obsah spoločenskej zmluvy predložený žalovanou je ten správny. V danej časti zopakoval svoju argumentáciu z odvolania, v zmysle ktorej bolo vierohodnejšie znenie spoločenskej zmluvy, ktoré predložil do konania on sám, ktoré znenie bolo aj uložené do zbierky listín. Vychádzajúc z tohto znenia neboli Ing. H. D. a K. P. oprávnení prijať uznesenia, keďže na ich prijatie sa vyžadoval súhlas všetkých spoločníkov.

21. Vo vzťahu k priebehu valného zhromaždenia dovolateľ uviedol, že odvolací súd sa v zásade priklonil ku konštrukcii, ktorá je zjavne absurdná a spočívajúca v tom, že ak odvolací súd pripustil, že akýkoľvek iný priestor v rovnako označenej budove vyhovuje kritériám na „miesto uvedené v pozvánke“, potom by sa akékoľvek valné zhromaždenie mohlo konať nielen v priestoroch recepcie, ale aj vo výťahu, na toalete, schodisku alebo vo výrobnnej hale. Mal za to, že takým spôsobom by väčšina spoločníkov alebo akcionárov obchodnej spoločnosti mohli „legálne“ uskutočniť akékoľvek valné zhromaždenie bez účasti menšinových spoločníkov v podstate kdekoľvek. Dovolateľ tiež namietal záver odvolacieho súdu o tom, že nie je podstatné, či sa konalo valné zhromaždenie s údajným pár minútovým oneskorením, považujúc ho za nesprávny a nevyplyvajúci zo žiadnych dôkazov. Podľa názoru dovolateľa súdy nižšieho stupňa nesprávne zistili skutkové zistenia a následne nesprávne právne posúdili zistené skutočnosti aj v prípade dôvodu neplatnosti uznesení valného zhromaždenia pre nemožnosť jeho konania z dôvodu existencie neodkladného opatrenia a oboznámenia zástupcov Ing. H. D. a K. P. s jeho výrokovou časťou na stretnutí uskutočnenom v čase a mieste zvolaného valného zhromaždenia žalovanej. Okrem prevzatých odvolacej argumentácie dovolateľ doplnil, že pokiaľ súdy nižšieho stupňa argumentujú, že neodkladné opatrenie nebolo v čase konania valného zhromaždenia účinné, keďže bolo doručené, táto argumentácia je s prihliadnutím na čl. 5 CSP nesprávna, predstavuje zjavné zneužitie práva a súdy by jej nemali poskytnúť žiadnu ochranu.

22. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v kontexte absencie náležitého odôvodnenia dovolateľ uviedol, že vo viacerých podaniach poukázal na veľmi konkrétne a zásadné nedostatky v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie (zakladajúce nepreskúmateľnosť a zmatečnosť rozhodnutia), avšak odvolací súd sa s týmito konkrétnymi a vecne formulovanými námietkami s rozhodujúcim významom pre rozhodnutie nevysporiadal a poukazoval len na pasivitu dovolateľa v priebehu konania pred súdom prvej inštancie a na uplatnenie zásady koncentrácie, čo viedlo ku strate sporu. Namietal, že odvolací súd sa vyjadril len k malej časti argumentov dovolateľa, aj to nedostatočným spôsobom, keď sa len jednostranne priklonil na stranu žalovanej hoci, ako vyplýva z prvej časti dovolania, je zrejmé, že odvolací súd postupoval v príkrom rozpore so zásadami logiky, vágne a bez toho, aby odôvodnil, prečo argumentácia dovolateľa v odvolaní je nesprávna. Podľa dovolateľa nie je žiadúce, aby odvolací súd celú svoju argumentáciu v zásade založil len na aplikácii zásady koncentrácie. Ak by sa odvolací súd riadne zaoberal (keď nie všetkými, tak aspoň najzásadnejšími) skutočnosťami uvedenými v odvolaní, nemohol by potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie, čo dovolateľ odôvodnil tým, že v danej dôkaznej a právnej situácii nebolo možné dospieť k arbitrárnym záverom súdu prvej inštancie (pri použití elementárnej logiky a aplikácii základných princípov právneho štátu). Súdy nižšieho stupňa boli povinné riadne vyhodnotiť dôkaznú situáciu, po opísaní skutkového stavu uviesť, ktoré z navrhovaných dôkazov boli vykonané, a ktoré skutkové tvrdenia strán boli nimi potvrdené alebo vyvrátené, pričom nepostačuje len vyjadrenie v tom zmysle, že akceptujú dôkazy predložené protistranou. Ak aj sa priklonili k tomu, že dôkazy predkladané žalovanou považovali za hodnoverné, mali presne uviesť, v čom vidia vierohodnosť týchto dôkazov a konfrontovať ich s dôkazmi predloženými dovolateľom. Dovolateľ preto konštatoval, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa nespĺňajú základné kvalitatívne parametre odôvodnenia rozhodnutia, na ktoré ústavný súd a dovolací súd konštantne poukazujú vo svojej rozhodovacej praxi.

23. Ďalej dovolateľ uviedol argumentáciu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v kontexte nesprávnej aplikácie zásady koncentrácie. V celom rozsahu sa stotožnil s právnym názorom členky senátu odvolacieho súdu, ktorá v napadnutom rozsudku prezentovala kontra votum právny názor, na ktorý v celom rozsahu odkázal. Namietal, že pokiaľ súd prvej inštancie prijal a akceptoval nové dôkazy predložené žalovanou na pojednávaní uskutočnenom dňa 17. septembra 2018, ktorého sa dovolateľ nezúčastnil, porušil zásadu koncentrácie konania; dôkazy mal doručiť žalobcovi na vyjadrenie a umožniť mu prípadne produkovať nové dôkazy, ktoré by sa viazali k novým skutočnostiam. Ak na strane jednej súd prvej inštancie akceptoval nové dôkazy a na strane druhej odvolací súd neakceptoval dôkazy žalobcu predložené v odvolacom konaní, potom je zrejmé, že odvolací súd nepristupoval k žalobcovi spravodlivo. Z tohto prístupu je zrejmé, že voči žalobcovi sa pristupovalo prísne, formalisticky, na úkor jeho procesných práv. V kontexte celého súdneho konania (vrátane odvolacieho konania) je podľa názoru dovolateľa zrejmé, že došlo k faktickému porušeniu princípu rovnosti zbraní ako jedného zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania.

24. V tejto súvislosti poukázal dovolateľ na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 830/2016, podľa ktorého k porušeniu základného práva na rovnosť zbraní (čl. 47 ods. 3 ústavy) a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom (čl. 48 ods. 1 ústavy) dochádza aj vtedy, ak súd nezašle na vyjadrenie stanovisko žalovaného k ním podanému odvolaniu. Nezaslanie a neoboznámenie dovolateľa s novými dôkazmi predloženými priamo na pojednávaní a neposkytnutie primeranej lehoty na zaujatie stanoviska je tak potrebné vnímať ako porušenie v náleze citovaných ústavných ustanovení. Dovolateľ upriamil pozornosť aj na záver odvolacieho súdu spočívajúci v tom, že žalobca mal možnosť oboznámiť sa s novými dôkazmi svojou účasťou na pojednávaní, a ak túto možnosť nevyužil, nastala v kontexte kontradiktórnosti konania v podstate „fikcia uznania“, ktorý označil rovnako za nesprávny. Nie je podľa neho postačujúce, aby mal len možnosť oboznámiť sa, ale je potrebné, aby mal aj primeranú lehotu a podmienky na to, aby sa s novými dôkazmi riadne oboznámil a prípadne produkoval ďalšie dôkazy na vyvrátenie predložených dôkazov. Dovolateľ má za to, že odvolací súd vo vzťahu k nemu aplikoval čl. 8 a čl. 10 CSP nespravodlivo a formalisticky a na strane druhej akceptoval dôkazy žalovanej predložené na pojednávaní, hoci bolo zrejmé, že došlo k porušeniu zásady koncentrácie a súdy v dôsledku porušenia tejto zásady nepristúpili k žiadnej sankcii žalovanej tak, ako v prípade dovolateľa. K nemožnosti akceptácie formalistického postupu pri interpretácii právnych predpisov poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 155/2017. Podľa názoru dovolateľa nebol rozhodnutím odvolacieho súdu naplnený účel civilného sporového konania vyjadrený v čl. 2 ods. 1 CSP.

25. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu k dovolacej námietke o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku v kontexte absencie náležitého odôvodnenia uviedla, že dovolateľ túto vadu nekonkretizoval, ale len odkazoval na svoje odvolanie a bližšie neidentifikované podania, čo je zákonom nedovolený spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu. Podľa žalovanej neobstojí ani námietka o nesprávnej aplikácii zásady koncentrácie, nakoľko žalovaná na pojednávaní dňa 17. septembra 2018 predložila nové dôkazy včas a aj keby nie, súd ich mohol podľa svojej úvahy aj tak pripustiť. K dovolacej námietke o nesplnení povinnosti súdu doručiť žalobcovi nové dôkazy na vyjadrenie žalovaná argumentovala, že súd prvej inštancie vytvoril žalobcovi možnosť uplatňovať procesné práva vo vzťahu k novým dôkazom, no z vlastnej viny ju nevyužil, čo nezakladá odňatie procesných práv. Čo sa týka dôkazov predložených žalobcom s odvolaním, na tieto podľa žalovanej nemohol odvolací súd prihliadať, keďže neboli splnené podmienky podľa § 366 písm. d) CSP. Žalovaná ďalej uviedla, že dovolanie obsahuje tiež polemiku s niektorými skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, avšak takáto samotná polemika dovolateľa s názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie, alebo kritika jeho rozhodnutia bez riadneho uplatnenia a vymedzenia dovolacieho dôvodu, podľa jej názoru nepredstavuje prejav vôle dovolateľa podrobiť polemizované závery súdu dovolaciemu prieskumu. Zdôraznila, že ak žalobca spochybňuje určité skutkové zistenia, odvolací súd nie je oprávnený skúmať také námietky. Žalovaná navrhla, aby najvyšší súd dovolanie odmietol ako procesne neprípustné prípadne, aby ho zamietol ako nedôvodné. Zároveň navrhla, aby súd zaviazal žalobcu na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

26. Najvyšší súd, ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 CSP) strana

sporu v neprospech, ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

27. Žalobca vyvodil prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom.

29. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

30. Podľa § 431 ods. 1 a 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

31. Dovolateľ v prvom rade namietal voči nedostatočnému odôvodneniu napadnutého rozsudku, keď mal za to, že odvolací súd sa dostatočne nevysporiadal s jeho odvolacou argumentáciou. Dovolanie žalobcu obsahuje komplexné zhrnutie prevažne skutkovej argumentácie žalobcu prezentovanej už v doterajšom konaní a iba polemiku s niektorými skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, s ktorými dovolateľ vyjadruje nesúhlas. Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľ v tomto smere nevymedzil dovolací dôvod spôsobom ustanoveným v § 431 CSP, keďže dovolací dôvod podľa § 421 CSP neuplatnil.

32. Ďalšie závažné procesné pochybenie súdu malo podľa dovolacej argumentácie k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP spočívať v kontexte nesprávnej aplikácie zásady koncentrácie (odsek 23. odôvodnenia tohto rozhodnutia). Z tejto vyplýva, že dovolateľ v prvom rade namietal, že súd prvej inštancie neuplatnil inštitút sudcovskej koncentrácie konania voči novým dôkazom predloženým žalovanou na pojednávaní uskutočnenom dňa 17. septembra 2018, ktorého sa nezúčastnil. Najvyšší súd konštatuje, že s výnimkou pojednávania nariadeného len za účelom vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie sa uskutočnilo len jedno pojednávanie uskutočnené dňa 17. septembra 2018. Zo zápisnice o pojednávaní vyplýva, že žalovaná na ňom predložila do konania nové listinné dôkazy - Výjadrenie Výskumného ústavu papiera a celulózy a.s. a Notársku zápisnicu o váhe zásielok N 1225/2018 spísanú notárkou Mgr. Stanislavou Palkovou. Z odôvodnení súdov nižšieho stupňa pritom vyplýva, že predmetné nové dôkazy boli pre skutkový a právny základ veci podstatné (odsek 4., 5. a 12. odôvodnenia tohto rozhodnutia). Preto aj námietka dovolateľa súvisiaca práve s takýmito dôkazmi je relevantná.

33. Pokiaľ ide o včasnosť predloženia týchto nových dôkazov, odvolací súd dospel k záveru, že nové dôkazy boli doručené súdu prvej inštancie včas, pričom tento záver aj primerane vysvetlil (odsek 12. odôvodnenia tohto rozhodnutia a odsek 60. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Najvyšší súd v nadväznosti na dané vysvetlenie poukazuje na to, že prostriedky procesného útoku a prostriedky

procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana sporu predložila ako reakciu na skutočnosť, o ktorých nevedela, ani ich nemohla predvídať, a ktoré vyšli najavo až po tom, ako mala strana sporu povinnosť označiť a predložiť skutočnosť a dôkazy (5Obdo/34/2022). Podľa § 153 ods. 2 CSP platí, že sudca koncentráciu konania uplatňuje podľa vlastnej úvahy, a preto spadá do jeho kompetencie rozhodnúť, či na prostriedok procesného útoku alebo procesnej obrany, ktorý strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, (ne)bude prihliadať [II. ÚS 530/2018 (89/2018)]. Preto by súd nevybočil zo zákonom vymedzeného rámca a neporušil právo žalobcu na spravodlivý proces (č. k. 5Obdo/80/2020 a 7Cdo/121/2022).

34. V nadväznosti na námietku neuplatnenia inštitútu sudcovskej koncentrácie konania, žalobca namieta tiež porušenie princípu kontradiktórnosti, keď nové dôkazy predložené žalovanou na pojednávaní uskutočnenom dňa 17. septembra 2018 mal súd prvej inštancie doručiť žalobcovi na vyjadrenie a umožniť mu produkovať nové dôkazy (odsek 23. a 24. odôvodnenia tohto rozhodnutia).

35. Strany sporu disponujú procesným právom spočívajúcim v uplatňovaní prostriedkov procesného útoku alebo procesnej obrany, a to až do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 CSP), pričom toto nadväzuje na záverečné reči (§ 182 CSP) a predchádza vyhláseniu rozsudku (§ 182 CSP v spojení s § 219 ods. 2 CSP). Zároveň na tieto môže súd prihliadnuť aj vtedy, ak neboli uplatnené včas (§ 153 ods. 2 CSP), z objektívneho hľadiska, napr. až na pojednávaní. V záujme zachovania práva na spravodlivý proces v rozsahu princípu kontradiktórnosti konania, však súd musí dať stranám sporu možnosť, aby sa s novými prostriedkami oboznámili a vyjadrili k nim svoje stanovisko. Z hodnôt chránených, či už ústavou (aj v zmysle čl. 152 ods. 4 ústavy, nielen čl. 3 CSP) alebo dohovorom, vrátane judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva právo strany sporu na kontradiktórne konanie [čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) zo dňa 20. februára 1996 vo veci Lobo Machado proti Portugalsku, sťažnosť č. 15764/89] v ponímaní ako je upravené v čl. 9 CSP.

36. Podľa čl. 9 CSP strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon.

37. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

38. Z čl. 48 ods. 2 Ústavy teda vyplýva ústavná povinnosť súdu umožniť účastníkovi, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal, a ktorý môže obsahovať zistenie významné na rozhodnutie súdu (č. k. I. ÚS 75/96, I. ÚS 49/01, III. ÚS 77/04).

39. Právo na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom je úzko prepojené so zásadou kontradiktórnosti konania, ktorej aspekty sú súčasťou zásady ústnosti, ale aj princípu rovnosti pred súdom výslovne zaručenom v podobe individuálneho verejného práva v čl. 47 ods. 3 ústavy. Rovnako zásadu kontradiktórnosti chápe aj ESLP, ktorý ju považuje za základ spravodlivého konania, pretože umožňuje obidvom stranám konania, aby sa oboznámili a mali možnosť podať stanovisko ku všetkým dôkazom, ktoré boli predložené buď protistranou, alebo vykonané z iniciatívy orgánu, pred ktorým sa vedie konanie. Vychádzajúc z judikatúry ESLP a ústavného súdu je zrejmé, že obsah práva na kontradiktórnosť konania a uplatňovanie tohto práva nie sú celkom jednotné, resp. jednoznačné. Pri vymedzovaní obsahových komponentov práva na kontradiktórnosť konania súbežne existuje formálny, ako aj materiálny prístup. Táto dvojkoľajnosť si z dôvodu objektívnej vzájomnej inkompatibility postojov strán (kontradiktórneho) konania vyžaduje určiť pravidlá, kedy sa môže vo veci konajúci súd (uplatňujúci materiálny prístup k právu na kontradiktórne konanie) odkloniť z dôvodu procesnej ekonomie, či iného relevantného dôvodu od príliš formalistického prístupu k uplatňovaniu práva na kontradiktórnosť konania (nálezy sp. zn. IV. ÚS 283/2011 a IV. ÚS 416/2018). V tejto súvislosti ústavný súd vo viacerých prípadoch dospel k záveru, že nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom

kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasti práva na spravodlivý proces (I. ÚS 2/05, I. ÚS 100/04, I. ÚS 335/06, IV. ÚS 19/2012, II. ÚS 98/2017), a možno ho kvalifikovať ako odňatie možnosti konať pred súdom (I. ÚS 156/07). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacej „rovnosti zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Zároveň však ústavný súd pripustil (IV. ÚS 19/2012), že v niektorej veci môže byť absencia stanoviska k vyjadreniu k opravnému prostriedku druhého účastníka konania právne irelevantná. O taký prípad ide vtedy, keď súd rozhodujúci o opravnom prostriedku nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení k opravnému prostriedku (teda vtedy, keď vyjadrenie k opravnému prostriedku nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie o opravnom prostriedku).

40. Aj ESLP vo svojej judikatúre uvádza, že „princíp rovnosti zbraní - jeden z prvkov širšieho konceptu spravodlivého procesu - vyžaduje, aby každej strane bola poskytnutá primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície vis-à-vis proti jej protistrane...” (rozsudok vo veci Niederöst-Huber proti Švajčiarsku zo dňa 18. februára 1997, bod 23.). Vo svojej judikatúre však tiež pripustil, že právo na kontradiktórne konanie nie je absolútne a jeho rozsah sa môže líšiť v závislosti od špecifických okolností prejednávanej veci (napr. rozsudky vo veciach Čičmanec proti Slovenskej republike zo dňa 28. júna 2016, Vokoun proti Českej republike zo dňa 3. júla 2008). V niektorých výnimočných prípadoch dospel ESLP v minulosti k záveru, že neposkytnutie písomného vyjadrenia alebo dokumentov v konaní a nemožnosť sťažovateľa sa k nim vyjadriť nepredstavovali porušenie práva na spravodlivý proces. Urobil tak napríklad v prípade, keď priznanie tých práv a možností, ktorých bol sťažovateľ v skutočnosti pozbavený, by nemalo žiaden vplyv na výsledok konania, keďže zvolený právny prístup nedával priestor na ďalšiu diskusiu (rozsudok vo veci Čičmanec proti Slovenskej republike, bod 60.). Podľa ESLP ide tiež o to, či sa sťažovateľ mohol, alebo nemohol účinne brániť práve z toho dôvodu, že mu nebolo doručené uvedené vyjadrenie, to znamená, či by doručenie uvedeného vyjadrenia malo dopad na výsledok sporu alebo nie (rozsudok vo veci Verdú proti Španielsku zo dňa 15. februára 2007, bod 25.). V rozsudku vo veci Trančíková proti Slovenskej republike zo dňa 13. januára 2015 ESLP aplikoval formalistický prístup k chápaniu práva na kontradiktórnosť konania, keď zdôraznil, že konkrétny význam dotknutého vyjadrenia je len málo dôležitý, keďže je na účastníkoch konania, aby posúdili, či si dokument vyžaduje, aby sa k nemu vyjadrili alebo nie. Následne vo veci Sarkocy proti Slovensku (sťažnosť č. 36446/17 zo dňa 22. februára 2020) ESLP spresnil svoju predchádzajúcu judikatúru vo veci Trančíková proti Slovensku (tiež Hudáková a spol. proti Slovensku), keď dospel k záveru, že k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo s tým, že v okolnostiach danej veci sťažovateľ nebol postupom všeobecných súdov významným spôsobom znevýhodnený (čl. 35 ods. 3 písm. b) dohovoru) a jeho prípad bol dôsledne posúdený na vnútroštátnej úrovni vrátane ústavnoprávneho prieskumu. Podstatou pre posúdenie veci je skutočnosť, či vo veci môže byť absencia stanoviska k vyjadreniu k opravnému prostriedku druhého účastníka konania právne irelevantná. O taký prípad ide vtedy, keď súd rozhodujúci o opravnom prostriedku nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení k opravnému prostriedku, ak vyjadrenie k opravnému prostriedku nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie o opravnom prostriedku.

41. V prejednávanom prípade súd prvej inštancie po otvorení pojednávania dňa 17. septembra 2018, na ktorom sa žalobca bez ospravedlnenia nezúčastnil (pričom mal doručenie predvolania riadne vykázané), pripustil do konania dôkazy, predložené žalovanou v rámci jej prednesu na tomto pojednávaní, následne vyhlásil dokazovanie za skončené a z dôvody potreby sa s nimi oboznámiť odročil pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku. Podstatnou skutočnosťou je, že práve na vyhodnotení týchto dôkazov postavil svoj záver o neplatnosti odstúpenia žalobcu od zmlúv o prevode obchodného podielu, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie otázky, či na valnom zhromaždení konali spoločníci žalovanej. Je teda zrejmé, že dôkazy predložené žalovanou, s ktorými však žalobca nebol oboznámený, boli pre posúdenie veci podstatné. V zmysle vyššie uvedených úvah preto vzhľadom na najvyšší súd závažný nedostatok v uvedenom procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktorý napriek odvolacej žalobcovej námietke neodstránil ani odvolací súd. Podľa názoru dovolacieho súdu neobstoí odôvodňovanie správnosti tohto postupu odvolacím súdom okolnosťou, že žalobca sa v dôsledku jeho neúčasti na pojednávaní sám obral o možnosť oboznámiť sa s dôkazmi predloženými na pojednávaní a vyjadriť sa k nim, a to práve z dôvodu, že sa jednalo o dôkazy podstatné, z ktorých súd prvej inštancie vychádzal a založil na nich

odôvodnenie svojho rozhodnutia.

42. Princíp rovnosti strán v spore tvorí základný definičný prvok práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a je nevyhnutnou súčasťou každého právneho štátu, ktorý sa k tomuto princípu hlási prostredníctvom čl. 1 ods. 1 ústavy. Rovnosť účastníkov konania súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že všetci účastníci civilného procesu majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré sa uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán.

43. Právo na kontradiktórne konanie znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (rozhodnutie ESLP zo dňa 4. júna 2002 vo veci Komanický proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 32106/96, body 45. a 46.).

44. V okolnostiach danej veci preto najvyšší súd považoval za dôvodnú dovoláciu námietku žalobcu, že tým, že súd prvej inštancie akceptoval dôkazy predložené žalovanou na jednej strane a na druhej strane neumožnil žalobcovi sa s nimi oboznámiť a predložiť vlastnú argumentáciu, pričom však tieto dôkazy boli pre jeho rozhodnutie podstatné, znemožnil žalobcovi zaujať k obsahu týchto dôkazov stanovisko a reagovať tak na relevantné argumenty žalovanej a predostrieť súdu prvej inštancie vo svoj prospech vlastnú argumentáciu, prípadne na preukázanie svojich tvrdení označiť, alebo predložiť vlastné dôkazy. Uvedeným postupom súdu došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania. Takéto porušenie princípu kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní je porušením základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie.

45. Keďže konanie pred súdmi nižšieho stupňa bolo postihnuté vadou nesprávneho procesného postupu, predpokladanom v ustanovení § 420 písm. f) CSP, dovolací súd žalobcom napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v časti výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania zrušil (§ 449 ods. 1 CSP). Dovolací súd súčasne zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, keď mal za to, že nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 449 ods. 2 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP), v ktorom bude viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 455 CSP). Úlohou súdu prvej inštancie bude doručiť dôkazy predložené žalovanou na pojednávaní dňa 17. septembra 2018 žalobcovi a umožniť mu v primeranej lehote k nim sa vyjadriť, prípadne predložiť vlastné dôkazy. Rovnaký procesný postup sledujúci naplnenie princípu rovnosti zbraní je potrebné realizovať aj vo vzťahu k listinným dôkazom predloženým žalobcom pri podaní odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

46. Žalobca žiadal aj o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku. V tomto prípade však nešlo o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, preto by neboli splnené podmienky pred odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

47. Pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že v záhlaví tohto rozhodnutia uviedol aj advokátku Mgr. Alicu Mendlovú, ako právneho zástupcu žalobcu, keďže zo spisu nevyplýva oznámenie o jej odvolaní, alebo výpovedi splnomocnenia, ktoré jej bolo v predmetnej veci udelené v priebehu základného súdneho konania, a to s oprávnením aj na podávanie opravných prostriedkov. Hoci dovolanie žalobcu spísala advokátska kancelária CREDIS Law s.r.o. na podklade udeleného splnomocnenia, nemá to vplyv na trvanie zastúpenia advokátkou Mgr. Alicou Mendlovou. Pluralita zástupcov pritom nie je zákonom vylúčená, ale je predpokladaná (viď § 89 ods. 3 CSP, § 110 CSP a § 263 ods. 2 CSP).

48. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.